

Een boodschap van hoop wil ik aan jullie doorgeven.

Dit onderricht van Pierre Goursat is een vervolg op een bedevaart naar Alençon en Lisieux tijdens het voorafgaande Pinksterfeest. Het bevat een aantal praktische punten om de «kleine weg» van de heilige Theresia van het Kind Jezus te volgen.

Wel, beste vrienden, het is een boodschap van hoop die ik aan jullie wil doorgeven.

Dus jullie weten je dat we die retraite in Alençon¹ hebben gehad over heiligheid in het dagelijks leven. Dus ik ga niet herhalen wat Guy Gaucher toen veel beter dan ik tegen jullie heeft gezegd, maar ik wilde jullie toch duidelijk maken, wat Guy Gaucher ook zei, namelijk dat wij Theresia van het Kind Jezus niet als model² hebben. Theresia heeft een missie. Ze zei aan het eind van haar leven: «Ik heb het gevoel dat mijn missie zal beginnen, namelijk ervoor te zorgen dat de goede God wordt liefgehad zoals ik hem liefheb en om aan de wereld mijn kleine weg van vertrouwen en overgave te geven.»

Dat is haar missie en dat is waar we haar moeten volgen. En om de kleine oefeningen uit te voeren en om de kleine offers te brengen die zij heeft gebracht. En het gaat niet om het heldhaftige leven dat zij heeft geleid tot aan het martelaarschap toe, want de Heer wild edie kleine weg om zo te zeggen officieel inwijden en daarvoor wilde hij een grote heilige hebben. Dus laten we vooral niet zeggen: «Tja, maar dat zijn kleinigheidjes, dat zijn kleine dingetjes van een nonnetje,» nee, dit was echt heel serieus. En [de Heer] herhaalde bij haar wat hij ook tegen Angèle de Foligno had gezegd: «Het was geen lachertje dat ik je lief heb gehad!» Ze heeft dus verschrikkelijk geleden – tot aan de wanhoop toe – om de verstokte zondaars te redden.

Dat is dus niet de weg die we moeten volgen, maar in haar voetspoor hebben we juist een uitgestippelde weg, die heel simpel is en die zegt: «God liefhebben zoals ik hem liefheb.» Laten we onszelf overgeven aan die kleine weg van vertrouwen en overgave. En vooral, denk erom, als jullie ooit van plan zijn om een grote valse mysticus te gaan [zijn] op de manier van Theresia van het Kind Jezus, dan moet je weten dat je op dat moment zo vrolijk moet zijn als een vink. Dus als je begint te lijden en je [bent dan] zo vrolijk als een vink, dan koop ik fluitjes voor je, dat is prima. Maar als je dan niet zo vrolijk bent als een vink, dan gaat het helemaal niet goed. Heiligheid is best leuk, er wordt veel over gepraat. Het gaat dan net zoals met het kruis: Er zijn mensen die erover praten en er zijn mensen die het dragen (gelach). Dus in de praktijk, stond ikzelf 20 jaar lang aan de voet van een gladde muur³. En ik zei: «Goeie hemel, hoe kan ik daar bovenop komen?» Zo af en toe zag ik een of twee hoofden opduiken en ik dacht: «Hoe zijn die mensen daar geraakt?» Dan wierpen ze me glimlachjes⁴ toe, en toen probeerde ik te klimmen, en toen donderde ik de hele tijd weer naar beneden. Toen zei Theresia van het Kind Jezus tegen ons: «Voor de rijke mensen is er een lift.» Dat betekende dat ik wel heel arm moest zijn, want ik heb nooit die lift heb gevonden die me naar boven kon brengen. Of nog veel erger, de lift ging kapot! Dus ik vroeg me af hoe je het klaarspeelt om zo naar boven te komen.

Uiteindelijk denk ik dat er verschillende methodes bestaan. Zoals Theresia van het Kind Jezus zegt: «Ik ben begonnen met kleine offers.» Maar met hele kleine offers. De kleinste die je maar kunt vinden. Als je er een vindt, die een beetje groter is, zeg dan: «O nee! Die is nog steeds te groot.» Dan ga je zoeken en je zegt: «Nee, die is nog steeds te groot.» Je neemt de kleinste. Dus de aller, allerkleinste, daar word je niet moe van! Maar je zegt: «Ik ga toch wel kleine offers brengen.» Dus doe je dat en dan, geleidelijk aan, komt het op gang en gaat het beter. En dan wordt het een gewoonte. Bijvoorbeeld, dat charmante meisje, of die jonge vrouw, of die oude vrouw – er is niets gênants aan – die glimlacht. Charmant, zo een

1 De bijeenkomst van Pinksteren

2 In de zin van een mal, waarvan je dan het afgietsel zou moeten zijn.

3 Symbool voor de heiligheid die je moet beklimmen

4 Pierre doet dan aan mimiek glimlachjes uit te drukken

glimlach. En hoe ouder ze is, hoe meer ze glimlacht, hoe charmanter het is.

Want gewoonlijk zien we die niet glimlachen, maar zijn ze (Pierre Goursat maakt een chagrijnig geluid) meestal zo (gelach). Want we trappen ze op de tenen⁵. Ze hebben niet allemaal blaren op hun tenen, maar je moet ook niet overdrijven! In ieder geval is het niet erg prettig. Welnu, ze krijgt nu de gewoonte om dan te glimlachen. Theresia zegt: «Iedere keer dat ik me een beetje moest ergeren, glimlachte ik.» Prima. Want ze had een heel mooie glimlach... Jammer genoeg zien we die niet op de foto's. Uit nederigheid ging ze dicht, en zodoende hebben we haar nooit zien glimlachen. Vervelend, maar zo is het eenmaal. Dus als ze niet op de foto ging, dan glimlachte ze wel en dan zag ze er goed uit⁶. En ze zei dat ze op de lange duur de gewoonte kreeg om te glimlachen! Het was een tic geworden! Als ze pijn had, glimlachte ze. Dat was geen commerciële glimlach, het was een charmante glimlach, het was een bovennatuurlijke glimlach. Dus ze glimlachte. Dus vanzelf, als wij dat doen, is dat heel prettig voor de gemeenschap.

Dat om te beginnen. Daarna heb je die hele kleine verstervingen. Omdat Theresia een grote heilige was, zei ze: wat mij betreft, ik wil net zo lopen zoals de anderen. En dan ga ik een paar verstervingen op me nemen." Maar toen deed ze een kleine versterving, met als resultaat dat ze een abces kreeg. Ze zei tegen zichzelf «Verdorie! Dat is niets voor mij. Ik ben te klein om zoiets te doen!" Dus deed ze kleine verstervingen met haar eigenliefde. Jullie weten dat verwondingen aan de eigenliefde de laatste zijn die je vergeet. En grote politici werken alleen maar vanuit hun eigenliefde. En er was een Latijns-Amerikaanse ambassadeur die zei: "Maar je kunt je niet voorstellen hoe die grote mannen zijn, want er was een klein detail – men heeft een deur voor hun neus dichtgemaakt, men heeft wat dan ook tegen hen gezegd– ze zijn boos en ze kunnen die bepaalde persoon niet meer uitstaan, ze willen geen akkoord meer met hem sluiten. Het is angstaanjagend om te zien hoe kleine kwesties van eigenliefde enorme internationale gevolgen hebben." Dus op dat moment moet je bidden, en tegen hen zeggen, «hij is een beetje boos, maar probeer het met hem goed te maken.»

Dus die kleine verstervingen van je eigenliefde zijn heel belangrijk. En bijvoorbeeld, zoals pater Guy Gaucher ook zei, Theresia van het Kind Jezus was niet heilig vanaf haar geboorte! Daar moet je geen verhaaltjes over vertellen. Dus toen ze in het noviciaat trad –ze was toen 15 weet je, toen was het niet erg leuk! – daar had je dan haar overste die haar in het bijzijn van alle zusters bij elkaar wilde kleinkrijgen. En ze had succes! En toen zei die tegen haar: "Ja! Kijk naar de kruisgang. Je kunt zien dat onze kruisgang wordt geveegd door een 15-jarig kind dat spinnenwebben laat zitten!" Dus zei ze tegen zichzelf: "Verdorie! Mooi is dat!" En toen zei ze: "Ja, het is prima." En toen een andere keer - en dat was nog vervelender - ging het om een vaasje. Je zou denken, zo'n vaasje, dat moet wel belangrijk zijn in een huis van zusters! Wel, dat vaasje was gebroken. Men heeft nooit geweten wie het gebroken had, maar men zei: «Het is Theresia van het Kind Jezus.» En ze zei niets. Ze zei: «Ik zeg niets! Maar ik zei tegen mezelf: Goed! Nu zeg ik niets, maar echt, ik moet eraan denken dat het in de Hemel wel opgehelderd zal worden!" (Gelach) Ja, maar daar gaat het om! Denk erover na. Als je [slachtoffer van onrecht] wordt, zeg je: «Goed! In de Hemel wordt het wel opgehelderd!» Op die manier begon ze⁷ dus kleine offers te accepteren. En zo werkte dat dan.

Dus ik denk dat de nederigheid de meest geweldige lift is. En om nederigheid te [verwerven], moet je daden van nederigheid verrichten. En om daden van nederigheid te verrichten heb je vaak te maken met vernederingen. Dus onze eigenliefde krijgt een flinke dreun en dat is een beetje vervelend. Dus moeten we beginnen met heel kleine dingen! Omdat we op dat punt heel gevoelig zijn. Kijk uit, ik spreek voor mezelf! Helemaal niet voor jullie! (Gelach) Laten we dus goed opletten. Maar ik verzeker jullie dat het geweldig is.

Dus je moet denken: «Wel, in eerste instantie lijk ik een idioot. Men gaat zeggen: 'Die is slim! Hij zegt altijd ja! Hij glimlacht de hele tijd. Hij heeft geen karakter, die vent.' En dan zal de Heer het beetje bij beetje laten gebeuren, precies op die manier dat hij de goede dosis⁸ krijgt, beetje bij beetje. (...) Zo had je bijvoorbeeld de heilige Antonius van Padua. Dat was een buitengewone persoon, zeer intelligent, heel fijnbesnaard, die hard had gewerkt. Hij was altijd nederig, en men hield hem altijd voor de grootst mogelijke domoor. Hij kreeg dus altijd [de allersimpelste taken]. En toen, o ramp, op een goede dag kwam de spreker niet opdagen. Dus zoeken ze een priester, en ze vinden alleen maar hem. Dus zeiden ze: «Wat mooi! We moeten hem naar boven laten gaan, hij moet maar iets zeggen, maar hij zal moeten spreken!" Dan zegt hij: «Wel, als jullie het willen, ik doe het." En hij sprak op zo'n buitengewone manier dat ze allemaal ogen opzetten als ronde [vlaaien] (gelach). En toen snapt en ze het! Ze dachten: "Dus hij doet aan nederigheid. Waarom heeft hij ons dat niet van tevoren gezegd?" Want wij zijn zo slim, wij lijken de mensen op die manier te beoordelen, en dat is dan dat.

En dit was ook heel frappant. De goede H.Thomas van Aquino, hem is hetzelfde overkomen. Weet je, ze noemden hem de os die niet praat. Hij was een dikke vent, zo enorm dik dat ze een gat in de tafel hebben gemaakt zodat hij kon gaan zitten. Verschrikkelijk! En hij was jong en zei geen woord. En toen dacht een student, heel liefdevol, «die arme jongen, we moeten het hem toch wat uitleg geven!» Dan begint hij iets aan hem uit te leggen, en de ander, steeds vriendelijk, luistert met aandacht. En dan op een gegeven moment, vergist de man zich. Dan zegt hij: «Wel, denk je niet dat het zus en zo zou

5 Letterlijk en figuurlijk (gebrek aan respect voor iemand, van iemand profiteren, iemand slecht behandelen enz.)

6 Tekst onduidelijk. Andere mogelijkheid : « dat had wel succes. »

7 Theresia van het Kind Jezus

8 Pierre bedoelt een goede dosis nederigheid

kunnen zijn?» Dan legt hij het allemaal zo bijzonder goed uit dat de ander denkt: «Maar dat is ongehoord!»

Zo zie je, zo zit dat. Dus wees gerust dat als je nederig bent, als je voor een domoor wordt aangezien, als ze denken dat je een idioot of wat dan ook bent, zeg dan: Heer, ik bied u dat allemaal aan. Maar trek het u niet aan! Over een paar maanden krijg ik mijn revanche!" (Gelach) en de Heer zal je die heel vriendelijk schenken zonder dat je daarvoor naar de Hemel moet. Dus zie je, je moet vertrouwen hebben! Zeg: Het is maar [een kwestie] van een paar maanden! En dan heb ik een aureool van heiligheid, een reputatie van heiligheid, dat is geweldig!" (Gelach) Een nederig mens met tegelijk een reputatie van heiligheid, dat is toch schitterend⁹! (Gelach) Dat is mijn eerste punt.

Dan het tweede punt, de kleine verstervingen. Dat is vooral voor de heren, want de dames kunnen hun tong goed in bedwang houden¹⁰, maar vooral de mannen moeten opletten. Dus je praat een beetje te veel, en als je een beetje te veel praat, dan praat je een beetje te veel en soms zeg je dingen die je zomaar ontglippen. Dingen die niet altijd erg prettig zijn voor je buurman. Dus [ik stel je voor te zeggen]:" als ik niet wil praten, dan praat ik. Als ik wel wil praten, dan houd ik mijn mond." Dus je ziet: het tegenovergestelde. Het is niet moeilijk, je doet dus altijd het tegenovergestelde van wat je graag zou willen. Op die manier kom je tot een zekere zelfbeheersing. Het is dus duidelijk heel praktisch, want op die manier zeg je in ieder geval niets slechts zie meteen het punt waar het op aan komt¹¹!" Ik zeg dan: «Dat is perfect! Als je dat dan op jezelf zou toepassen, zou dat ook heel goed zijn." Ja, zo zit dat. Maar hij kijkt het meest naar de anderen. De ander, dat is moeilijk. Zo is dat. Dus ik zeg, «op dat moment, als je dan zo pienter bent, kun je misschien ook de kwaliteiten van die ander zien! ' Nee hoor! Ik kan alleen de gebreken zien." – "Wel, ga dan zoeken!" Dus als je dan echt zoekt en de Heer erom bidt dan zeg je "Heer, laat me de kwaliteiten van die arme drommel zien. Hij heeft niet veel kwaliteiten, maar help me er tenminste één te vinden!" (Gelach) de Heer zal je er een hoop laten zien! Ha, dat is ongehoord! En dan ga je tenslotte van hem houden! En dan vergeet je de kleine gebreken die hij misschien ook wel heeft.

Maar weet je, als ik jullie van die grapjes opdien, dan is dat omdat het echt waar is! De Heer laat je in die dingen vooruitgaan. Vooral als je het hem vraagt! Want als we het in ons eentje doen komen we niet ver. Met zelfbeheersing¹² krijg je Jansenisme, krijg je spartaanse mensen, krijg je uiteindelijk fascistten, maar krijg je geen christenen. Terwijl als jullie de Heer vragen om op die manier vooruit te kunnen gaan, dan zal de Heer jullie in die kleine dingen vooruit laten gaan. En verder brengt het je een geest van naastenliefde ten opzichte van andere mensen.

Dat is dus altijd een probleem. Dan is er nog een [middel] dat ook geweldig is, en dat zijn de kleine diensten. Elke keer dat men je iets vraagt, hoe stommer, hoe vervelender, hoe meer je dan zegt: „O, laat mij dat doen!" Dan gaan ze zeggen: «Die is stom, die accepteert altijd alles!» Dus schuiven zedie alles toe. En die zegt dan: «Maar ik ben ontzettend blij. Ze geven alles aan mij." (Gelach)

En beetje bij beetje, zul je zien dat je daardoor verandert! En dan begin je gelukkig te worden. En je wordt wat minder zwaar. Maar nog helemaal niet in staat van gewichtloosheid! Omdat jullie anders misselijk zouden zijn. Maar je begint op die manier met "boem, boem, boem"¹³. En dan op een goede dag, zonder er erg in te hebben, boem, kom je nog hoger uit, en lukt het je om over de muur heen te komen. En je valt aan de andere kant omlaag, en dat is heel erg goed. Dus ik vertel je niet hoe het is, want als je het wist, dan zou je het zien! En dat komt omdat je veel eigenliefde hebt achtergelaten: Je hebt een beetje eigenliefde rechts en de links achtergelaten, wat kleine offers, en dat verandert je. Het is heel stom, maar het is eenvoudig. Zo. Jullie lijken niet erg overtuigd, maar dat maakt niet uit. (Gelach) Probeer het maar en je en je zult het zien.

Maar nu wil ik het met jullie ook over een ander onderwerp hebben. Wel, jullie gaan tegen me zeggen: Dat is allemaal goed en wel, maar ik begin er genoeg van te krijgen. We zitten aan het einde van het jaar! Ik heb het hele jaar offers gedaan! Niemand heeft er overigens iets van gemerkt! (Gelach) en het gaat nog steeds niet veel beter. Ik voor mij begin er genoeg van te krijgen! En mijn broers en zussen beginnen me op de zenuwen te werken!» Wel, ik zeg: Als dat alleen maar aan het begin is, dan valt het mee! "Aan de andere kant ben ik moe, de vakantie begint..." Dat is allemaal prima. Dan zeg ik dit tegen jullie." Maar je weet toch dat de broers en zussen geweldig zijn! Je kunt dat erg lastig vinden, maar het kan erg nuttig voor je zijn." En het sacrament van de broers en zussen, dat is geen term die van een theoloog afkomt. Nee, maar het is echt wel een heel belangrijke term. Als wij in de Gemeenschap steunen op onze broers en zussen en als we heel nederig tegen hen zeggen: «weet je, het lukt me niet,» dan zeggen die anderen: «O, het lukt jou niet, arme ziel. Wel, mij lukt het ook niet." (Gelach). Wel, dat brengt ons allemaal er weer bovenop! Ze zeggen: 'Ik ook.' Dus in plaats van te zeggen: «Verdorie! Ik haal het nooit!" zeg je: O, jij ook? O, ik ook.

Zo is het."

9 In deze passage probeert Pierre zijn broers en zussen die bang zijn voor vernederingen met humor gerust te stellen. Hij legt er de nadruk op dat nederigheid leidt naar heiligheid.

10 Ironische opmerking ; Pierre wil vermijden de vrouwen, die vaak als kletsousen bekend staan, rechtstreeks aan te duiden.

11 Het negatieve punt bij de anderen.

12 Als iemand die op zijn eentje of op eigen kracht verwerft.

13 Zoals het geluid van stappen die vooruitgaan.

Ik zal jullie dus een voorbeeld geven. We hebben een auto: Marie-Nicole heeft bijvoorbeeld een Ritmo¹⁴, een buitengewone auto die er van buiten niet zo fraai is. Zij is erg bescheiden, zij laat er zelfs veel stof op zitten, zodat je dat niet zo goed kunt zien. Maar uiteindelijk, vroem! Beste vriend, die auto krabt¹⁵ alle andere auto's. Die gaat tot 180¹⁶. Vertel het niet verder, maar het was op de snelweg! Maar hoe dan ook, hij rijdt. Je voelt je er echt goed in. Maar als je terecht komt in gebieden met veel slijk en modder – ik noem die regio's niet want ik wil ze niet beledigen, – o jee! Ik zeg dan: Maar we gaan niet vooruit! Ik kom niet verder dan 15 p/u! Omdat ik verder wil, snap je. Och, man, we komen niet vooruit." En dan kom je aan op de gewenste plek, je bent aan het einde van je krachten, en dan zeg je: "Weet je, wij reden niet harder dan 15." "Reed jij 15! O, maar ik reed alleen maar 12!" – "O, reed jij 12?" Op dat moment zijn de mensen veel gelukkiger, ze zijn niet meer gespannen omdat ze 15 reden. Man, dat is helemaal niet zo gek! Wij reden 15! En zij reden 12. En als we dat zo met zijn allen zeggen, dan geeft dat weer moed. En we weten dat we niet erg snel zijn gegaan, want we reden 12 of 15, of maximaal 14, en praktisch komen we niet veel vooruit, maar we komen wel vooruit. We gaan een beetje vooruit.¹⁷

En dat is dan de woestijn. Woestijn, doorzettingsvermogen. Dat is dus niet erg leuk. Er zijn momenten waarop je zegt: «Het gaat helemaal niet meer vooruit. De Heer is weg. Ik zie het niet meer duidelijk.» Maar we hebben nog altijd de broers en zussen! En je zegt tegen hen: "Bid over mij! Bij mij lukt het niet meer." De ander zegt dan: "Trek het je niet aan! Met mij gaat het nog slechter dan bij jou." En dan, beetje bij beetje, steunen we elkaar. Het is als in de speleologie. Je weet wel, het is erg chic, dat is het verhaal van de grotten. Dus je zit in de grotten, je bent daar, je bent helemaal alleen, je bent er behoorlijk trots op, het gaat heel goed. Hop! Je valt in een gat, en je zegt: "Mijn God, ik kan niet naar beneden, ik kan niet meer naar boven! Wel, ik ga eraan! Ik ga sterven van de honger."

Jullie lachen, maar het is niet grappig! (Gelach) Maar als je met zijn tweeën of met zijn drieën bent, dan zeggen ze tegen je: «Maar maak je maar geen zorgen, man, we halen je er wel uit.» Ze trekken een beetje, je stoot je hoofd, maar je komt eruit. Dat is nu de gemeenschap. Je moet nooit alleen op stap te gaan. Je gaat altijd op stap met je huiskring. Het zit wel een beetje ingewikkelder in elkaar, maar in feite is het veel praktischer. Jullie gaan me nu vertellen dat jullie dat allemaal al heel goed weten. Ik zeg dan: «Ja! Maar als jullie er iets meer van zouden profiteren, dan ging het misschien een beetje beter.»

Dus, hoe komen we hieruit? Ik heb jullie gezegd, we moeten doorzetten. Dus nu moeten we heel concreet zijn. Ik zeg tegen jullie: "Dat is nog niet alles, want nu gaan we met vakantie." Dus ik weet niet of je het hebt opgemerkt, ik heb het hier niet over weekends, zoals hier¹⁸ maar over andere weekends. Dus jullie zijn goed georganiseerde mensen, je werkt de hele dag, plus je doet de afwas en ook het huishouden en dan van alles, prima. En je neemt je gebedsuur. Alles is tiptop georganiseerd! Alleen dan komt het weekend: «Ach! Ik heb niet gebeden." Dus je hebt twee dagen rust genomen, maar je kunt geen tijd vinden om te bidden. Omdat je vakantie niet georganiseerd is. Dus dat is belangrijk! Als je deze zomer met vakantie gaat... Zoals de Gaulle¹⁹ indertijd zei: "Fransen, dat zijn kalveren." Aardig, he?! Maar hij had het niet over de christenen, hij had het over de Fransen! (Gelach) Dus we zijn geen kalveren. Dus we zijn geen slappelingen. En we zeggen: «Ik rust uit, en daarna ga ik dit en dat doen» En we zeggen: Ik ga bidden. En dan ga ik iets spiritueels lezen. En daarna ben ik bij vrienden zijn met wie we een serieus gesprek hebben. We gaan het niet gewoon over het gezin hebben, we gaan het gezin bekeren." En terwijl jij het gezin bekeert, gaat dat gezin je helemaal met huid en haar absorberen met als gevolg dat je er volledig in verdwijnt. En dan kom je daarna heel zielig terug met een mondain abces op je smoel (lacht). Amen, Heer Jezus, aan u de glorie!

Je moet je dus organiseren. Wel, je hebt nog de hele dag om erover na te denken. Je gaat naar een workshop en daar zeggen ze dan: «Wat ga ik doen tijdens de vakantie? En wat kan ik doen om stand te houden, en meer dan dat, om dieper te gaan?» Want het gaat om een lange periode, een periode waarin je vaak wegzakt. Ik heb het erover omdat het nu het einde van het jaar is. Jullie worden hier kennelijk niet erg enthousiast van, maar dat geeft niet! Ik heb het toch maar even gezegd.

Nu heb je dus altijd de naastenliefde. Jullie weten dat men zegt: Je hebt het geloof, de nederigheid, en naastenliefde, wel, dat is uitstekend. En dan is er de hoop. Die is de vrucht van het geloof en de naastenliefde. In de praktijk is hoop juist [nuttig] in tijden dat je moet volharden, dat je moeilijkheden hebt, enzovoort. Dat is het moment waarop broers en zussen elkaar helpen en gaan we glimlachen. En die glimlach is echt een teken van hoop. Als je het moeilijk hebt, als je zegt: «Mijn God, het gaat niet goed, ik kom hier nooit uit,» en als je dan de kracht hebt om vriendelijk naar een broer of zus te glimlachen, dan stel je een daad van hoop. Je stelt een daad van hoop omdat je zegt, «Heer, ik weet dat u me niet altijd alleen laat, en u zult me helpen en ik kom eruit.» Hoop is erg belangrijk. "Onze kleine deugd van hoop", zoals Péguy²⁰ zei.

Goed. Mij lijkt nu al een flinke portie gehad hebben. Maar tot slot wil ik het toch met jullie hebben over het bidden. Maak je geen zorgen, ik ga niet praten over de gebedsuren! Maar wat mij een beetje vreemd voorkomt is dat sommige mensen

14 Automodel van het Italiaanse merk Fiat. Marie-Nicole Boiteau had er zo een.

15 Populaire Franse uitdrukking die « inhalen » betekent.

16 Snelheid van de auto (180 km per uur). Hetzelfde geldt voor de getallen die verder worden vermeld.

17 Pierre vergelijkt hier natuurlijk het met de auto af te leggen traject met het geestelijk leven. Verderop legt hij dat uit.

18 De gemeenschapsweekends

19 Generaal Charles de Gaulle was President van de Franse Republiek van 1958 tot 1969.

20 Charles Péguy (Franse dichter 1873-1914) spreekt over "het kleine meisje hoop" (titel van een gedicht in de bundel *Le porche du mystère de la deuxième vertu*).

tegen me zeggen: «O, het is een vreselijke woestijn waar ik doorheen moet!» Ik zeg dan, «Och, mijn beste, wat ben jij dan voor een kameel!» (Gelach). OK. «Wat een woestijn!» En ik zei tegen hem: «Wat vertel je dan in je woestijn?» Dan is er een die zegt: Kijk. Ik ben een heel druk bezette man, ik heb veel verantwoordelijkheden, en ik houd me aan een uur bidden.» En hij zegt: «Het is heel gek, maar één uur bidden, dat kan ik niet». Toen zei ik: «Ja, dat is zeker heel gek!» Toen zei hij: «Ik heb dan een fietsje²¹, dat draait rond en rond en gek genoeg stopt het gewoon [als ik klaar ben]!» Bijvoorbeeld [hij bidt] van 21:00 tot 22:00 u. Wel, van 21:00 tot 21:59:58 u. draait zijn fietsje rond. En dan, twee seconden voor het einde - twee seconden dus - zei hij: «Kijk, mijn fietsje begint te stoppen.» Aangezien het een wetenschappelijke vent is, zei hij bij zichzelf: «Het is toch gek. Mijn fietsje stopt. Ik wil eens kijken of het echt is gestopt.» Dus ging hij vijf minuten, dan tien minuten door na dat uur. Toen zei hij: «Maar het is gestopt!» Toen zei hij tegen mij: «Wat heb ik gedaan? Wel, ik ben nog een uur doorgegaan!» Ik zei toen, «Luister, beste man, je hebt twee uur gebeden²²!» Maar in feite, hij heeft het gesnapt. Hij zei bij zichzelf: «Het kost me een uur om dat circus in mijn hoofd te stoppen. Wel, dan nemen we dat uur maar. Een uur voor niets. En dan kan ik gaan beginnen bij het begin.»

Dus de meeste mensen zitten op dat punt, ze bidden, maar het²³ houdt niet op. Ze zeggen: «Wel, ik ben klaar met bidden. Verder kan het me niet schelen! Een uur is een uur. De Heer houdt zich aan de regels²⁴.» En, dan hup, hij gaat er vandoor²⁵. Hij zegt «Alles gaat best. Maar ik zit in de woestijn. Ze zeiden dat ik een uur moest doen, ik heb een uur gedaan.» Dus anderzijds zou je tegen hem kunnen zeggen: Hé, het duurt toch wel een hele tijd om jouw fietsje te stoppen! Heb je dan geen

remmen! (Gelach) Dat kun je dan bespreken met je begeleider, en je kunt bekijken hoe je beetje bij beetje [de problemen met afleidingen] kunt oplossen en hem misschien ook vragen: «Moet ik er misschien niet zo'n hoge spanning op na houden zodat het geen uur hoeft te duren om je hitte²⁶ af te voeren!» Bekijk dat eens.

Maar we veronderstellen dan dat we met een man te doen hebben. Want het gaat ook op voor een vrouw die zegt: «O, Ik heb mijn kinderen en ik moet de soep te opwarmen en dat gaat mis! En dan is er een stuk vlees in de oven aan het braden. En de keukenwekker doet het niet erg goed. Dus dat gaat weer niet goed lukken.» Zo maak je het leven ingewikkeld voor jezelf. En het werkt ook niet erg goed. En dan is er de Heer die tegen haar zegt: «Martha, Martha, wat maak je je bezorgd en druk over veel dingen. ²⁷» Er is dus zeker een manier om niet zo bezorgd te zijn en meer in vrede te leven. En het bidden dient er op dat moment in de eerste plaats voor om je te laten zien dat je gespannen bent, dat je onrustig bent, en dat je geen normaal leven leidt, geen vreedzaam leven van een kind van God. En dat gaat niet samen met die kleine weg van vertrouwen en overgave. Het is heel eenvoudig. Je moet bekijken hoe je je levensritme kunt veranderen. Je moet bekijken wat je eraan kunt doen, maar er moet echt iets veranderen. Omdat je jezelf te veel geeft, heb je onvoldoende vertrouwen in de anderen, en heb je niet genoeg vertrouwen de Heer. Het is dus die kleine weg van vertrouwen en overgave die heel belangrijk is. En je kunt in het gebed nagaan of je jezelf overgeeft, of je vertrouwen hebt, of je eenvoudig bent met de Heer. Heer Jezus, help ons dit goed te begrijpen! (Zacht gemompeld gebed van de bijeenkomst)

Dus als je ervoor gezorgd hebt minder gespannen te zijn, als je meer ontspannen begint te zijn en aan de Heer begint te denken, kun je nadenken over de uitspraak van Silouane en die nazeggen: «Een monnik is iemand die bidt voor de hele wereld.» Dan heb je mensen die tegen me zeggen: «Och, je moest eens weten wat een moeite ik heb met het bidden!» Dan zeg ik: «En ik dan?» Maar dat is geen oplossing. Waarom zou je moeite hebben als je toch bij de Heer bent? Maar je bent er in naastenliefde en dan heb je al die anderen, al die anderen in de hele wereld die lijden, die sterven van de honger. En dan, zonder sentimenteel te zijn, zie je met je hart wat je het meest treft: dat is de honger van de kinderen die sterven van de honger, of kinderen die worden gemarteld, of gevangenen die worden vervolgd vanwege de gerechtigheid. Ik bedoel, je hebt zeker iets om in gebed te dragen. En Theresia van het Kind Jezus zei tegen een novice, die zomaar wat in het klooster aan het wandelen was: Ze zei: «Kom aan, vooruit! Is dat de manier waarop je loopt als je een groot gezin te eten moet geven?» Wel, dat klopt. We hebben een grote familie die we te eten moeten geven, en we voeden het en smeken ervoor in gebed. En ons gebed krijgt dan vuur! De H. Dominicus zei de hele nacht door: «Wat zal er worden van de zondaars?» Daar gaat het om, die grootmoedigheid, die openheid naar de wereld toe, naar dit alles en om te bidden voor al die drama's die zich in de wereld afspelen. Op dat moment weet je dan dat je gebed echt goed wordt gevoed!

En anderzijds, zoals wij de Heer met zijn doorstoken hart smeken, vragen wij hem ons hart te doorboren, maar het niet op een sentimentele en menselijke manier, maar op een bovennatuurlijke manier. We zijn niet ongerust. Want we zeggen: «Wij zijn niet in staat om al dat lijden van de wereld te zien, maar we kunnen het aan de Heer toevertrouwen» zoals Maria dat doet. Daarom is Maria heel belangrijk voor ons, want zij is een model van nederigheid; van zuiverheid en van nederigheid. Dus het brengt ons dichterbij de Heer en laat ons zien hoe we dichterbij hem kunnen komen. Jullie weten dat allemaal al, maar als jullie beproevingen hebben of moeite met bidden, denkt er dan echt over na. Dat kan ons helpen.

Volgende punt. Men zegt: «Met mij alles goed, ik ben klaar met mijn gebedsuur, 55 minuten ging het niet zo best, de laatste vijf minuten gingen goed, en toen was mijn uur vol. En dan is het voorbij.» Tot de volgende dag. Zo gaat het niet precies als

21 De verbeelding, de fantasie.

22 Deze repliek is onzeker, moeilijk hoorbaar

23 De verbeelding, de afleidingen.

24 In het Frans weergegeven door het volkse woord «reglo»: iemand die zich aan de regels houdt, heel precies het reglement in acht neemt.

25 Hij houdt op met bidden, ook al bracht hij de tijd door met afleidingen.

26 Beeldende vergelijking om te zeggen: je moet bekijken wat de oorzaak is van de spanningen,

27 Lucas, 10, 41

je van iemand houdt! Dan zeg je niet: «Goed, Ik ben bij jou lansgekomen. En nu is het voorbij. Tot morgen.» Je probeert je geliefde opnieuw op te zoeken! En als je van iemand houdt, dan gaat het, zoals de H. Augustinus zegt: «Geef me een hart dat liefheeft en het zal begrijpen wat ik zeg.» Dus als we liefhebben, vinden we manieren om de Heer op te zoeken en om aan hem te denken. Jullie weten heel goed dat als iemand verliefd is, men op het werk zegt «Dat gaat helemaal niet, die zit de hele tijd met zijn hoofd ergens anders!» Ik vertel dit niet [zodat je met je hoofd ergens anders gaat zitten] want vanuit bovennatuurlijk oogpunt is dat niet erg goed. Want in tegendeel, als je bij de Heer bent, dan heb je je hoofd bij wat je doet. Maar tegelijk verhindert je dat niet om aan hem te denken. En om hem de genade te vragen, nee, niet van het voortdurende gebed (want we moeten geen valse of namaak mystici zijn), maar van eenvoudigweg tegen de Heer te kunnen zeggen: «Als ik af en toe een beetje aan u zou kunnen denken, zou dat niet slecht zijn.»

En dan zijn schietgebeden vrij praktisch. [Om een kleine impuls te hebben naar de] Heer. En als we op dat precieze moment zouden sterven, zouden we echt in de Heer zijn omdat we dan een daad van pure liefde stellen. Het is maar een flits, maar het is een flits. En die kleine flitsen kunnen er steeds meer worden en langzamerhand lukt het ons om steeds meer in hem te zijn. En dat is dus goed. Dat doe je, maar je zegt: «Ja, maar ik denk er niet aan.» – „Denk je er niet aan? Maar je denkt er toch ook aan. Omdat je bijvoorbeeld op dat ogenblik een klein offer voor de Heer brengt, dat je dan aan de Heer geeft.” Dus je vermijdt [een verkeerde opmerking], want je denkt aan de Heer. Een kleine dienst en je zegt: «Niemand zal ooit weten dat ik die deken of dat ding heb weggezet,» je doet dat voor de Heer. Er zijn duizenden van dergelijke kleine attenties die je kunt doen. En de H. Theresia zei: «Ik nam de Heer voor me in met duizend kleine offers zoals deze, en om die reden zal ik zo goed worden ontvangen.

Dus jullie zien, zo gaat het. Dat is helemaal onze manier van doen en we volgen haar in dit opzicht.

Dus zie je, ik denk dat dit heel bemoedigend is, omdat er duizend kleine dingen zijn die we kunnen doen en die we in gemeenschap en kunnen uitwisselen als we met elkaar delen wat we op ons hart hebben. Het is dan heel simpel om te zeggen: “Wel, ik heb er vandaag 100 gemist. Maar twee keer was het raak. Ik heb twee vissen gevangen.” Ze kronkelen, het zijn grondeltjes. Dat kronkelt. Prima. Twee grondels gevangen. De volgende keer zullen het er drie, dan vier en dan vijf zijn. In de tussentijd gaan we door met vissen. En dan, zoals Theresia van het Kind Jezus zegt (sprekend over eigenliefde die zichzelf altijd plaatst waar dat niet gewenst is): “Als ik offers mis, wel, dan vind ik dat niet erg. En ik ben niet verdrietig als ik zeg: “O, daar heb je het! Het is me weer niet gelukt!” Ik kan er tegen om iets minder vrede te hebben en dan probeer ik de volgende keer beter van start te gaan.” Dat is het. Als een eenvoudig kind. Een kind vindt het allemaal niet zo erg. Het is heel eenvoudig. Dus je ziet, we zijn aardig voor elkaar. Het leven is roze en eenvoudig. Hoe meer stomme streken we uithalen, hoe minder het ertoe doet! En hoe meer we slagen, hoe meer we zeggen: «Heer, ik ben het niet, maar u!» Het is dus heel eenvoudig. Maar ik denk dat we op die manier echt stukje bij beetje vooruit kunnen gaan. En elkaar kunnen helpen. En op die manier, zonder er erg in te hebben, kunnen we langzaam groeien in de liefde. Ik heb het niet over naastenliefde, maar over liefde en vriendschap.

Dus Heer Jezus, help ons, help ons allemaal! (Zacht gebed van allen) laat ons niet in slaap vallen! Omdat het niet de moeite waard is om de grootste gemeenschap in Europa te zijn – en ik weet ook niet of dat waar is! – Maar ten tweede, als we niet vooruitgaan, zal het net zo zijn als de kloosters die leeg staan. Als we mooie kloosters zien waarin niemand meer is of alleen oude mensen, dan zeggen we: “Heer, dit is vreselijk.” Wel, zo’n gemeenschap willen we niet zijn! En om een dergelijke gemeenschap [niet] te zijn, moeten we waakzaam zijn. En het is de liefde die ons naar elkaar toe zal brengen, en vooral naar alle andere mensen in de wereld.

Amen! Alleluia! (Applaus)

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com